

SZÁM

k

minden
k:

második
 30 szí-
 70 kr.
 történeti
 b ifju-
 nes ke-
 80 kr.
 és az
 emény
 80 kr.
 emény
 . — A
 móth és
 orvos.
 rthausi
 0 kr. —
 — Val-
 galam-
 kr. —
 égy. 70
 70 kr.
 kos. 70
 — A jó
 örök-
 70 kr.
 ette, a
 t veszé-
 orozott
 dította
 Kemény
 50 kr.
 Tanul-
 es gyer-
 l 1 frt.
 jelesebb
 zinezett
 k és kis
 bácsi A
 Színes
 60 kr.
 és ifjak-
 táblába
 1 frt.

t köte-
3 frt.

m-épület.
Ársulat.

KIS LAP

BORISKA. (Lásd a 374. lapon.)

XXXI. kötet, 24. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. december 12-én.

A TÜNDÉR KASTÉLY.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Folytatás)

MEGINT Palika szólalt meg először.
— Nem az, aki a képen van... Ez más tündér kiasszony, fiatalabb.

E szavakra »tündér kisasszony« vidám, hangos kaczagásra fakadt, megmozdult és kezét nyújtá felénk. Aztán kedves, csengő hangon szólalt meg:

— Csakhogy végre eljöttetek! Ugyancsak megvárakoztattatok.

— Hát várt reánk? kérdeztük csodálkozva.

— Hogyne? Azt hittem, hogy mindjárt reggel itt lesztok.

— Oh, el is jöttünk volna, de reggel a leczkére kell készülnünk.

— Igaz, arra nem is gondoltam.

— De ha tündér, akkor tudhatta, jegyzé meg Palika.

— Hát azt szeretnéd, ha tündér volnék? No's, meglehet, hogy nem is csalódol Palikám.

— Mit? Hát ismer? Tudja a nevémet?

— Ha tündér vagyok, illik, hogy tudjam, felelé mosolyogva. Azt is tudom, hogy ez itt a szelid Miczike, igazabban Mária Regina, ez meg a pajkos Gusztika. Igaz?

Palika nagyot ámult, de mi leányok ezalatt már eszünkre tértünk.

— A nevünket megtudhatta, mert már több hete lakunk itt, az emberek tudják, kik vagyunk, mondtam én. De most már mi is szeretnők tudni...

— Hogy én ki vagyok, ugy-e? Azt nem szabad megmondanom.

— De hát akkor, hogy szólítsuk?

— A keresztnevemen. Azt könnyen megtanulhatjátok, mert a nevem Mária Regina.

— Az én nevem! kiáltá Miczike meghökkenve. Hát már mindenütt mindenki az én nevémet viseli? Az van ott a képen is... az volt ott abban a könyvben is...

— Miféle könyvben? kérde Mária Regina látható érdeklődéssel.

Egy pillanatig haboztunk, megmondjuk-e? De ha már ennyit kifecsegett Miczike, jobbnak láttam elmondani, hogy otthon a városban találtunk egy régi képet, melynek czimlapjára az a név volt írva, de aztán vastagon kitörölve.

Mária Regina szinte szomorú lett.

— Ki van törölve? Persze!

És mintha akaratlanul sohajtott volna. Láthattuk, hogy busítja valami, de hát mi köze neki ahhoz a könyvhöz? Ezen azonban nem töprenkedhettünk, mert a következő pillanatban már megint vidáman mondá:

— No, hagyjuk ezt. Nem azért jöttünk ide, hogy buslakodjunk, kivált mikor ti nem is tudnátok miért. Mondjátok inkább, mivel szoktatok itt mulatni, mit játsztok? Aztán majd én is játszom veletek. Én is tudok sok szép játékot, majd én megtanítalak rá.

Nekünk azonban sehogy sem volt kedvünk rendes játékaikra. Előbb azt akartuk volna tudni, ki ez a Mária Regina, a ki annyira hasonlít a képhez, meg Miczikéhez, és a nevüket is viseli; és miért

szomorodott el ama könyv említésénél. Ez még rejtélyesebb mindennél. Láttá is az arcunkon, hogy furja valami a fejünket.

— No's, hát nem akartok velem játszani?

— Dehogy nem! Csak elébb beszélni szeretnénk valamiről...

— Jól van, hát csevegjünk egy kissé. Ülünk le.

Leültünk, — de éppen ebben a pillanatban kívülről, messziről csengetyűszó hallatszott s mi rá sem ügyeltünk volna; de Mária Regina hirtelen fölugrott.

— Mennem kell. Isten veletek! Jöjjetek el holnap, majd akkor csevegünk.

És egy szempillantás alatt már az ajtónál termett, kisuhant és az ajtót becsukta maga után. Sokáig bámultunk utána s mind azt gondoltuk, amit Palika ki is mondott:

— Hátha mégis tündér volt?

Alig győztük ismét megvárni a holnapot, aztán a délutánt, hogy a tündérek kastélyba mehessünk. Ha öreg dadánk kissé jobban figyelt volna reánk, bizonyosan észre veszi, hogy valami rendkívüli dologról sugdosózunk; de mivel hetek óta soha sem volt ránk panasz, most sem gyanakodott, hogy titkolunk valamit. Csakhogy magunk is szeretnénk volna tudni, micsoda az a mi titkunk, kicsoda az a kedves fiatal leány, a kivel megismerkedtünk, a ki már ismerte nevünket és mindjárt annyira megszeretett.

De aztán aggodalmunk is támadt. Nem akartuk megszegni a nagyapa tilalmát; már pedig a nagyapa szigorúan til-

totta, hogy a szomszédokkal ismerkedjünk.

— De hiszen nem tudjuk, hogy szomszédunk-e? szölt Miczike. Azt sem tudjuk, hova való.

— Már én csak azt mondom, hogy tündér, szölt Palika. A tündérekkel pedig köthetünk barátságot, azt nem tiltotta a nagyapa.

— Oh te kis együgyü! Ez bizony rossz kifogás volna. Csak eljönne Károly bácsi, ő majd adna jó tanácsot, mondám én.

— Tudjátok mit? szölt Miczike. Megkérdezzük magától a mi kedves barátnőnköt, Mária Reginától. Ő bizonyosan nem akarja, hogy rosszat tegyünk; ha elmondunk neki mindent, ő is megmondja, szabad-é vele találkozunk.

— Ez nagyon jó lesz. Csak már délután volna!

— És bár csak ő is eljönne! sohajta Miczike.

A délutántól még jó messze voltunk, mert ez a beszéd a szobában folyt köztünk reggel, mialatt a tanítóra vártunk. Szokása ellenére kissé megkésett és mikor vagy félóra múlva megjött, így szölt:

— Egy kis dolgom volt a paplakban, a tiszteletes urnál, a városból hoztam számára könyveket s a kedves öreg ur nem eresztett rögtön. Vendégek is vannak ott, a mint láttam. Nem tudjátok, kicsodák?

— Nem... mi nem járunk sehová.

— Sajátságos... folytatá a tanító. Egy fiatal leányt láttam ott, a kire megesküdtem volna, hogy a Miczike testvére, annyira hasonlít hozzá.

— Hasonlít hozzám?

— Meglepően. No de az efféle néha előfordul. Ha nem ismeritek, úgy sem

érdekel. Most már fogjunk hozzá a leczkéhez.

A leczke ezuttal nem a legjobban ment. Mert a tanító ur csalódott, ha azt hitte, hogy nem érdekelt, amit beszélt. Sőt mindig azon járt az eszünk. Hátha a mi kedves ismeretlen barátónk az, a kit ott látott a tiszteletes ur házában? Hátha itt lakik a lelkész házában? Most már megint új kérdező valónk van.

Nagysokára végre délután lett és szinte rohantunk a tündérvárba. Hanem a mint a terembe értünk, a hol üldögelni szoktunk, Mária Reginát nem találtuk.

— Majd eljön később, csak várjunk. Ülünk le.

A mint az asztalhoz közeledtünk, három szép kis bokrétát pillantottunk meg. És egy kis papiroslap is feküdt ott, e sorokkal:

»Miczikének, Gusztikának és Palikának, jeléül, hogy nem feledkeztem meg rólok. De ma délután, nagy sajnálatomra, nem jöhettek el. Majd eljövök, mihelyt csak tehetem; holnap nem, de talán holnapután. Mária Regina.«

Ez nagyon elbusított, ámbar annak meg nagyon örültünk, hogy ily kedvesen emlékezett meg rólunk. Eljátszogattunk, mint máskor, távozás előtt pedig arra gondoltunk, hogy a gyöngéd figyelmet illik megköszönni. Volt papirosunk, ónunk, mert játékaikhoz ez sokszor kellett. Egy darabka papirosra tehát azt irtuk:

»Köszönjük, kedves jó tündér! Jőjj mielőbb! Annyira szeretünk!«

Aláírtuk mind a hárman és ott hagy-

tuk az asztalon. Nagy örömünk telt ebben a titokzatos levelezésben is.

Másnap nem is igen kíváncsiak voltunk a tündérvárba, mikor előre is tudtuk, hogy Mária Regina nem lesz ott.

— Többet érne, ha másfelé sétálnánk, szöktet Miczike. Ha a patak tájékára mennénk, talán megláthatnók azt a fiatal leányt, a kiről a tanító ur beszélt... hátha csakugyan ő az!

— Igen, de az öreg dada nem ereszt ki.

— Megkérjük, jöjjön velünk.

Nem is hiába kértük. Igen szép idő volt s az öreg dada így szólt:

— Csakugyan, egyszer már sétálhatnak másfelé is. Nem csodálom, ha megunták mindig csak a kertben játszani.

Megindultunk s alighogy a kapun kiléptünk, az aggodalmaskodó öreg figyelemzetetett:

— Ne menjenek arra balra... ott vannak azok a mély tavak... annak még közelébe sem szabad menni.

— Dehogyan megyünk... megigértük a nagyapának. Menjünk jobbra a falu felé. Még úgy sem jártunk ott, pedig azt már csak illik ismerni.

Vidáman szaladgálva eljutottunk a faluba. Ezen bizony nem volt most sem több látnivaló, mint a mikor egyszer-kétszer kocsin végig haladtunk rajta. Egyszerű falusi házikók álltak hol sorjában, hol rendetlenül kertek közt. Középen állt a kis templom s nem messze tőle a paplak, mely a legszebb ház volt a faluban. Hosszu, helyenként alacsony kerítés fogta körül az udvarát; látszott, hogy nem igen félnek a tolvajoktól. Egyik helyen olyan alacsony

24.
vált a
látha
s mi
megin
tunk.
már

litott,
remhez
A
egy ny
— ké
letesné
az olva

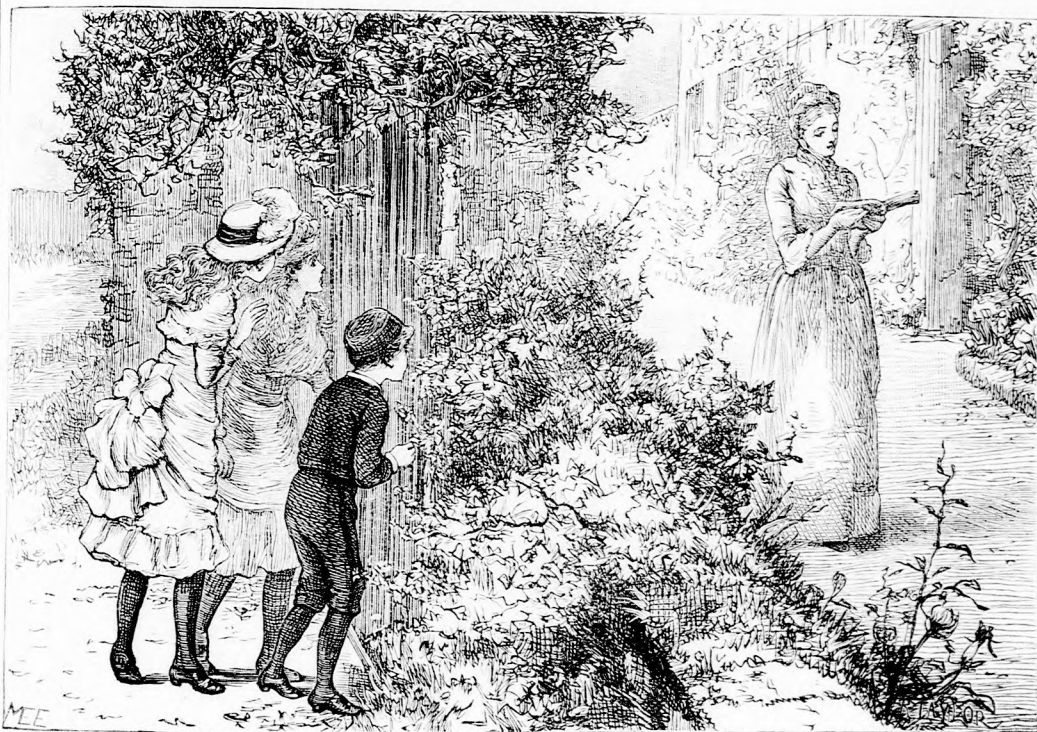
volt a zöld bozóttal benőtt kőfal, hogy beláthattunk az udvarra.

Az öreg dada messze elmaradt tőlünk s mi a falhoz lopózva, bekandikáltunk. És megint láttunk valamit, amin csodálkoztunk. A ház előtt egy kedves, szelid arcú, már idősebb nő sétálva olvasgatott. Ezen

nem lett volna semmi csodálatos, de ez a nő olyan volt, hogy Palika ezt sugta:

— Nézzétek... ez az, a ki ott a tündérkastélyban le van festve.

Csakugyan lehetetlen volt rá nem ismerni a hasonlóságra. És a mi ismeretlen barátnőnkhez is csodálatosan hason-

... SÉTÁLVA OLVASGATOTT.

litott, és így persze megint az én testvéremhez: Miczikéhez is.

A mint bámultuk, a házból kilépett egy nyájas képű, egészen ősz asszonyság — később megtudtam, hogy a tiszteltesné asszony volt, — s vidáman szólt az olvasgatóhoz:

— Kedves Mária Reginám, menj be már nagyon meleg kezd ide kint lenni. Jobb bent a hűvösön.

— Igaza van, édes néni.

Ezzel megfordult és bement. Mi pedig még inkább bámultunk, de legkivált Miczike egészen meg volt zavarodva.

— De hát mi ez már? Itt mindenki én hozzám hasonlít? Mindenki az én nevetem viseli, élve is, lefestve is? Ez már csakugyan valami boszorkányság!

Nem okoskodhattunk fölötte, mert ezalatt az öreg dajka utólért és megpirongatott, hogy nem illik a mások udvarában leskelődni. Odább sétáltunk, aztán hazamentünk, nagyon megelégedve a sétánkkal. Azt nem láttuk ugyan, a kít látni reméltünk, de láttunk mást, ami megint új fejtörésre kényszerített. Pedig hiába volt a fejtörés, nem találhattunk ki semmit.

— Majd megkérdezzük holnap Mária Reginától.

— Csak ott legyen!

Ott volt. Mikor titkos kulcsunkkal benyitottunk, ott várt az első teremben és örvendezve élénk sietett, összeölelt és csókolt, mi is őt, mintha testvérek vagy régi jó barátok lettünk volna.

(Folytatása következik.)

BORISKA.

(Képpel a czimlapon.)

JAJ, ki köti bokrétára
Hajamban a szalagot?
Ki emeli le a szegről
A karmartyut, kalapot?

Mért is hagytatok aludni
Olyan soká engemet?
Hamar a kis esernyőmet
És a köpönyegemet!

Öt percz hiján nyolez az óra —
Nem birom a szalagot.
Majd az utcán befejezem —
Iskolába szaladok!

NAPOCSKA ÉS HOLDACSKA.

— Mese. —

(Vége)

HOLDACSKA pedig megindult a nagy vándorlásra. Ment, mendegélt és ha elfáradt, lepihent valahol a bokrok alatt, vagy betért jó emberekhez. Szívesen fogadták mindenütt és feleltek kérdéseire. Holdacska pedig csak azt kérdezgette mindenkitől, nem láttak-e egy ifjút, akinek egy kis napocska van a homlokán. Nagy sokára talált egyre, ki így szólt:

— De igen, láttam, csak hogy az már régen volt! Van már jó félesztendeje, hogy egy fiatal vándorral találkoztam, a ki nagyon fáradt volt és a homlokát törölgette. Akkor láttam azt a csodajegyvet, nem is felejttem el soha.

— Ő volt az, ő, az én kedves testvérem! Merre ment?

— Amarra ment a nagy hegyek felé.

Azok a nagy hegyek azonban nagyon nagyon messze voltak, s Holdacska már azt hitte, soha sem ér el odáig. Mikor pedig oda ért, annyi volt ott a völgy, szakadék, hogy azt sem tudta, melyikbe induljon. Neki ment az egyiknek, és mikor már sokáig ment, olyan sziklafalhoz ért, hogy odább nem mehetett. Visszafordult és megindult más völgynyíláson, de megint csak úgy járt. Utoljára pedig eljutott olyan helyre, a honnan már vissza sem tudott térni, de előre meg épen nem, mert olyan óriási hegy elé jutott, a milyenről soha még nem is álmodott. Hogy milyen magas a hegy, alig lehetett látni, mert még a felhőknel is feljebb volt a csucsa, s olyan sima és meredek mint a fal.

A hegy tövében járatlan szakadékokban bolyongott Holdacska s végre rásötétedett az est. Már majd elvesztette minden reményét és bátorságát, mikor messziről világosság tünt szemébe. A mint közelebb ment, egy szikla tövében kicsike házikót pillantott meg; annak az ablakából sugárzott a világosság. Már ennek nagyon megörült, mert bizony nem hitte, hogy még itt is talál embereket. Csakhogy a házikó ajtaja be volt csukva.

Az ablakhoz ment és benézett. A szoba közepén terített asztal volt s egy igen-igen öreg asszony a tűzhelynél főzögetett. Holdacska megkopogtatta az ablakot.

— Ki van ott, mit akar? kérdé az öreg asszony haragosan.

— Egy eltévedt vándor-leány... könyörüljön meg rajtam, fogadjon be éjszakára!

— Kint tágasabb, ez nem kocsma.

Holdacska sirva támasztotta fejét az ablakra s a kendőcske, mellyel feje be volt kötve, hátra csuszott. Épen akkor az öreg nő oda pillantott és egyszerre más hangon beszélt:

— Jaj, kedves leányom, hát mért nem szóltál, hogy te vagy? Jöszte csak be hamar! Te vagy bizonyosan a Napocska huga.

Már ezalatt be is vezette Holdacskát, a ki roppantul megörült s eleinte azt hitte, hogy itt találja az ő kedves testvérét. De az öreg így szólt:

— Itt már nem találod, mert rég elment amoda föl a nagy hegycsucsra.

— Oh! Hogy mehetek oda utána! Soha sem fogom többé látni! Sohajtá a szerető testvér.

A nagyon öreg asszony mosolygott, aztán így szólt:

— Hát nagyon szeretnéd látni a testvérkédet?

— Hogyne! Addig nem nyugszom meg, míg rá nem találok.

— Szép dolog; de ha annyira szeretitek egymást, akkor mért eresztetted el?

— Oh, el kellett mennie... világgá ment, hogy megkeresse azt a madárkát, mely mindent tud.

— Akkor jó helyre ment oda föl, mert ott van az útja.

— Igen ám, de mért nem jött vissza? Megigérte nekem, hogy eljön és megmondja, amit megtudott.

— Hm! Az persze veszedelmes dolog. Meglehet, hogy nem úgy ment minden, a mint ő kívánta. Mert oda fent furcsa világ van ám! Azért neked is azt tanácsolom, maradj inkább szépen ide lent.

— Nem, akármilyen veszedelmek várnak, én testvérem után megyek... az az mennék! De hisz oda a madár sem bír fölropülni.

— No, no! Talán mégis! Majd meglátjuk, mit tehetünk. De most csak pihenj, mert látom, hogy nagyon fáradt vagy, sokat vándoroltál. Ülj csak le a vacsorához.

És a nagyon öreg asszony adott Holdacskának valami csodás jó vacsorát, melytől nem csak éhsége csillapult, hanem fáradsága is úgy elmúlt, mintha nem is vándorolt volna már olyan tömérdek. Aztán lefeküdt jó puha ágyba és mélyen, édesen aludt.

Arra ébredt föl, hogy a nagyon öreg asszony így szólt:

— Kis Holdacskám, fönt az égen az igazi hold már rég eltűnt, a nap ragyog fenn az égen, ideje fölkelni.

Holdacska fölkelte és szomorúan bucsuzni akart.

— Köszönöm a jóságát, öreg nénike! Oh, de most még busabb vagyok, mert tudom, hol keressem a testvéreimet és nem juthatok fel hozzá!

— No, no! Mondtam már, hogy majd meglátjuk. Jöjj csak velem, kísétálunk az erdőbe, hátha találunk valamit?

Kisédtáltak, de biz ott semmi nyoma sem volt annak, hogy valamerről föl lehesen jutni arra a hegycsucsra, melynek még a tetejét se lehetett látni. De a nagyon öreg asszony azért nem busult, hanem így szólt:

— Már biz oda gyalogosan nem igen lehet feljutni; de hátha más mód is akad. Nézd csak, amott röpül egy sas, oly magasan, hogy már alig is látni. Hátha az föl birna oda jutni? Kedves jó sas, jöszte csak egy szóra!

És a sas a magasból villámgyorsan lecsapott a földre, épen a nagyon öreg asszony elé, ki így szólt hozzá:

— Kedves sasocskám, vedd ezt a kis leányt a hátadra és vidd föl amoda a hegy csucsára. Ugy-é megteszed?

A sas nagyot bölintott a fejével, hogy meg.

— Ül fel a hátára Holdacska és ne félj semmit.

Holdacska bizony félt egy kicsit, de azért csak fölült a sas hátára. A sas pedig szétterjeszté hatalmas szárnyait és eleinte lassan, aztán mind gyorsabban emelkedett fölfelé. Holdacska behunyta a szemét, hogy le ne szédüljön.

Igy röpültek sokáig, nagyon sokáig.

A nap már delelőre járt, mikor még mindig röpültek. Holdacska fölnyitotta szemeit, hogy lássa, közel vannak-e már a csúcsához. De nem láttak semmit. Egészen közel voltak a felhőkhöz, szinte beleütötték a fejüket; igen ám, de azt Holdacska onnan alulról látta volt, hogy a csucs még nagyon, de nagyon

sokkal följebb van a felhőknél. A sas pedig már csak igen lassan emelkedett. Végre már nem is emelkedett, hanem sokáig egy helyben lebegett. És így szólt:

— Mind hiába, nem bírok följebb... kifogyott az erőm!
Aztán csöndesen leereszkedett és épen a nagyon öreg asszony kunyhócskája előtt letette Holdacskát a földre. Aztán gyorsan odább repült, mintha röstelné,

INTÉS.

CZICZA, cziczám mit csinálsz?
Annjít mondok: jól vigyázz!
Mert ha felfordul a bögre,
Nagy ütést kapsz a bőrödre!

hogy nem birta megtenni amire vállalkozott. Holdacska pedig busan ment be a kunyhóba.

— Hát visszatértetek, kedves leányom? szölt a nagyon öreg asszony.

— Vissza! sóhajtá Holdacska. Még a madár sem bír oda följutni!

— Hm! Pedig a testvérkéd följutott, azt bizonyosan tudom. No, ne busulj, majd holnap más módot keresünk.

Másnap reggel megint kísétáltak. Borus idő volt.

— Ez épen jó, szölt a nagyon öreg asszony. Hát ha akadna olyan jó felhőcske, amely fölszállna veled odáig?

Alig mondta ezt ki, egyik felhő gyorsan lebecsátkozott s Holdacska egyszerre csak azon vette magát észre, hogy valami nedves megkapja és emeli: látni

semmit sem látott, sűrű köd volt a szemei előtt, de azt érezte, hogy mindig magasabbra emelkednek. Didergett is szégyenke, mert csak arra gondolt, hogy eljusson Napocskához.

Bizott is egy ideig nagyon, de végre megint csak azt látta, hogy baj van. A felhő már sokkal magasabbra jutott ugyan mint tegnap a sas, de mégis messze volt még a csúctól. Pedig a nagy erőlködésben mindinkább fogyott az ereje,

megrítult, s Holdacska most már keresztül is láthatott rajta: látta, hogy még messze vannak a csúctól. A felhő pedig sóhajtva mondá:

— Mind hiába, nem mehetek följebb, nem bírom tovább. Ha még följebb megyek, egészen szétritkulok, szétfoszlom s a kis leányka lepottyan a földre. Inkább szépen visszaviszem.

És még be sem esteledett, már Holdacska megint csak busan belépett a nagyon öreg asszony kunyhójába.

— Hát megint visszatértetek?

kérdé az öreg.

— Vissza! sóhajtá Holdacska. Nem ér oda föl még a felhő sem!

— No azért csak ne busulj, kedves leányom. Majd holnap más módot keresünk.

KATICZA. (Lásd a 382. lapon.)

Lefeküdtek, aludtak és másnap reggel megint kísértáltak. Utközben pedig a nagyon öreg asszony így szólt:

— Megint próbálunk valamit. És ha most sikerült, akkor célhoz érhetsz, ha megtartod, amit most tanácsolok.

— Mindent megteszek.

— Tehát ha följutsz, indulj meg egyenest és akárkit látsz, oda se nézz reá, ne hallgass senkire és semmire, csak menj mindig egyenest, míg egy olyan falhoz jutsz, hogy a tetejét sem fogod látni. A falban nagy kaput fogsz látni, annak a kilincsén ül egy madárka, a ki mindent tud. Most pedig induljatok!

Holdacska kérdezni akarta, hogyan induljon? De már nem volt ideje, mert ebben a perczen a sziklahasadékból iszonyu szélroham tört elő, fölkapta Holdacskát és vitte fölfelé. Egészen belekábult, a mint a hatalmas szél ragadta; de ez nem tartott sokáig. Egyszerre csak földet érzett a lábai alatt. A szél pedig nagyot fujva füttyörészte:

— Felhoztalak ugy-e? Nincsen olyan magas hegyesucs, a hova én föl ne tudnék fujdogálni.

Ezzel odább száguldott s Holdacska alig ért rá utánna kiáltani:

— Köszönöm!

Holdacska aztán szétnézett, hogy hát merre indulhatna, mikor hegyesúcson van. De amint szétnézett, azt látta, hogy nem hegyesúcson, hanem nagy virágos mezőségen van, melynek közepén gyalogut vezet keresztül.

— Ezen kell mennem, az bizonyos.

Megindult s minél tovább ment, annál gyönyörűbb lett a mező. Édes illatu

virágos bokrokban aranyos tollu madarak zengtek, a fűben pedig jobbra-balra tündérszépségü leánykák és fiuk játszadoztak. És a mint Holdacska elhaladt mellettök, csábitva hivogatták, a bokron pedig egy kis madár édes szóval zengte:

— Mit keresel. Holdacska? Ha akarod, megmondom, én vagyok az a madár, mely mindent tud.

— Az bizony! kiálták mind a boldog játszadozók.

Holdacska már majd megtántorodott. s örvendve oda akart futni, de eszébe jutott a nagyon öreg asszony intése s nem ment. De amint tovább-tovább vándorolt, egyszerre csak nagyon megtántorodott. Mert egy gyönyörü aranyos házikó ablakából ez hangzott.

— Holdacska! Holdacska, kedves kis testvérem, ide jőjj, itt a madárka, aki mindent tud!

A mint Holdacska oda pillantott, csakugyan Napocskát pillantotta meg, a ki egy gyönyörü tarka kis madarat tartott a kezében. Holdacska fölsikoltott örömeben és már futni kezdett oda, — de hirtelen megállt.

— Nem, ez sem az, amit a jó öreg asszony mondott. Nem térek le az utról.

Tovább ment s a mint hátra nézett, volt oka örülni, mert az aranyos házikó helyén ijesztő börtön-tornyot látott s annak ablakából tekintett ki Napocska nagy szomoruan. Most már még szaporábban lépkedett Holdacska, de nem mehetett sokáig, mert a mint egy sűrű facsoporton áthaladt, egyszerre csak egy óriási fal előtt állt, melynek nem láthatta se végét, se magasságát. A falban roppant vaskapu

volt s ennek a kilincsen egy kicsike szürke madárka üldögélt csöndesen. Épen így mondta a nagyon öreg asszony.

— Oh, talán épen ez az a madárka, a ki mindent tud! szólta Holdacska.

— Eltaláltad, Holdacska, felelt a kis madár. Kiálltad a próbát, eljutottál hozzám. Most tehát szólj, mit kívánsz tudni?

— Mit? Mit is kérdezzek legelőször? Igen... hogy szabadulhatna ki testvérem abból a szörnyű börtönből?

— Már kiszabadult, kitartásoddal megváltottad, nézz hátra.

Holdacska hátra fordult s ime ott állt mellette Napocska. A két testvér sírt örömeiben s hosszan tartották egymást átfonva karjaikkal. Napocska aztán elbeszélte, hogy sok bolyongás után ő is a nagyon öreg asszony kunyhójához jutott, a jó öreg fölsegítette őt is a magasba és elmondta neki is a bölcs tanácsot, hogy ne hallgasson semmi csábításra; ámde ő gyöngé volt, hitt egy csalogató gonosz manónak és letért a jó utról, aztán a gonosz manók rabja lett, sőt még őt akarták felhasználni, hogy Holdacskát is letérítsék a jó ösvényről; de mikor ez nem sikerült, a gonosz manók ereje véget ért, a börtön eltűnt és Napocska szabad lett.

— Most hát szerencsésen megváltottál és mindaketten itt vagyunk a madárkánál, a ki mindent tud. Kedves jó kis madárka, meg tudnád-e azt is mondani, kik vagyunk mi és hol vannak a mi édes szüleink?

— Meg bizony, felelt a madárka. Ezen a falon túl vannak, ott megtudtok mindent.

— Igen, de mi nem bírjuk megmozdítani ezt a rettentő nagy kaput.

— Dehogy nem! Csak próbáljátok meg.

A madárka leröpült a kilincsről és a mint leröpült, nagyon öreg asszonnyá változott át, csak hogy hamar megfiatalodott s egy pillanat múlva már mint aranyos tündér röpkedett ott. Napocska és Holdacska nagyon bámultak volna, ha nem ohajtanak oly nagyon szüleikhez jutni. Siettek a kapuhoz, de a mint a kilincset érintették, egyszerre az egész óriás fal szétfoszlott, mintha csak ködből lett volna és amit Napocska és Holdacska maguk előtt láttak, az Tündérország volt. És a tündér királyi pár épen ott volt az aranyos kristály tündérpalota előtt.

— A mi gyermekeink! Napocska és Holdacska! Megjöttek, megváltottak minket a gonosz manók hatalmából!

Volt nagy öröm egész Tündérországban! Nem is hiába, mert hát az történt egyszer régen, hogy a tündérkirály elaludt és ellensége, a gonosz manók királya, ellopta a tündérkirály pálczáját, de még két kis gyermekét is, aztán az egész Tündérországot elzárta az óriás fallal. Amde egy ügyes kis tündér még előbb kiosont, kiszabadította a tündérgyermekeket és rábizta az öreg molnárra. A gonosz manók királya szörnyen dühös lett és ravasz cselet gondolt ki, hogy ismét kezébe kapja Napocskát és Holdacskát: megfogadta, hogy Tündérország fölszabadul, ha a testvérek eljutnak a kapuig. Azt hitte, nem fogják megtehetni s akkor újra az ő rabjai lesznek. Napocskán meg is esett a baj, de Holdacska megváltotta

mindnyájokat. Azóta megint vigan és boldogan élnek szép Tündérorszámban.

De nem feledkezett meg Napocska és Holdacska a jó öreg molnárról és a feleségéről. Az öreg pár egyszerre csak eltűnt, senki sem tudta hova. Ott vannak pedig ők is, a hol Napocska és Holdacska s a ki nem hiszi, menjen oda, nézze meg.

KÉSEI BOGÁRKA.

Ó CSODÁK csodája...
Egy cserebogárka!
Meglátva az iszalagot,
Ide röppent, ide fagyott.

No csak nyulj utána,
Hozzuk a szobába,
Szállást hadd kapjon télére,
Búgjon, szálljon a kedvére.

Majd a kikeletben
Nap süt melegebben,
S akkor boldogan, vidámon
Ablakon kirebben.

A VIG MAJOM ÉS A BUS MAJOM.

— Mese, képpel. —

MESSZE a meleg égőv alatt, a hol sokkal tüzesebben süt a nap, élt két majom. Hogy jó melegen sütött a nap, azt szerették, mert ha valami hideg országba kerülnek, bele betegsznek bizonyosan. Aztán ha épen nagyon nagy volt a meleg, ott kinálkozott az árnyas erdő, mellette pedig friss vizű folyó, melyben szomjukat olthatták. Meg lehettek elégedve.

De a kettő közül csak az egyik volt megelégedve s vigan ugrándozott ágról ágra, játszott; ha elfáradt, heverészett, ha pedig megéhezett, szakított egy pár jó gyümölcsöt, mely bőven termett a fákon. Hanem a másik, no az annál savanyubb képpel őgyelgett ott.

— Jőjj egy kicsit kergetőzni! hivta a pajtása.

— No persze! Mikor olyan meleg van, hogy majd megsülök. Nem is tudom, mire való ez a nagy hőség! Mennyivel jobb lehet ott, a honnan a szomszéd pajtásunk haza került! Azt beszélte, hogy ott soha sincs ilyen nagy meleg.

— Az ám, csak hogy a másik részét elfelejtetted. Azt is mondta, hogy van ám helyette nagy hideg, úgy, hogy a foga is vaczogott, pedig pokróczba takarták. Én bizony inkább izzadok egy kicsit, hogysen megfagyjak. Nagyon jó dolgunk van itt nekünk.

— Hát még? Talán azt is jónak tartod, hogy ez a veszedelmes ember ide építette a házát a mi erdőnk közelébe!

Most már örökké fél-
nünk kell, hogy meg-
fognak.

— Biz' én nem félek,
mert vigyázok s szeret-
ném azt az embert látni,
a ki megcsip, mikor a
fákon ugrálok. Annak
meg nagyon örülök,
hogy ide telepedett, mert

megint elfelejtettél ám valamit! Hát az a nagy gyümölcsös kert ott a ház mögött? Milyen pompás csemegét találunk ott!

— Persze, csakhogy mindig veszedelembbe visszük a bőrünket. Hát mért nem nőnek azok a fák vadon itt a mi erdőnkben? Talán erre is azt mondod, hogy jobb így, a mint van?

— Csakugyan azt mondom. Még csak az kellene, hogy itt nőjjenek azok a fák! Hiszen akkor az emberek mindig itt járnának a mi tanyánk körül, nem volna soha békességünk, a többi fákat bizonyosan kivágnák és nem volna hova mennünk.

— Eh, neked minden jó, még a savanyu bogyót is megeszed édes szőlő helyett.

— Az megesik, ha nagyon éhes vagyok és nincs egyéb. Nem halok bele és ha másnap jobbat találok, annál vigabb vagyok.

Ekkor közbe szólott egy vén majom:

— Igazad van, kis öcsém. Minden dolognak van jó és rossz oldala. A ki azt keresi, hogy ebben-abbban mi a kellemetlen és csak azt látja meg, az bizony boldogtalan lesz teljes életében; míg a ki türelmesen elviseli a kellemetlent s kikeresi mindenben a jót és kedveset s örül neki, az boldog lesz s megtanulja, hogy ha nincs semmi teljesen jó, de nincs semmi teljesen rossz sem a világon.

KATICZA.

(Képpel a 377. lapon.)

ALÁZATOS szolgálója
Kedves Forgó bácsi!
Én, az új kertész Katója,
Jöttem gratulálni.

Német kis lánynak születtem,
Messze Jüiterbokban. —
De mióta ide jöttem,
Magyarrá változtam.

Tetszik nekem ez az ország,
Levegője, népe,
S alig értettem egy morzsát —
Már tetszett beszédje.

Neve napján hadd nyitom meg
Magyar szóra számát:
Legyen boldog és fogadja
Kiesi bokrétámat!

BETÜREJTVÉNY.

Á
 U Y
 Y O
 S D
 A H
 N I
 N

Ezen betűk a körön úgy helyezendők el, hogy minden 8-ikat olvasva hazánk igen híres vezérének nevét adják.

Forgó bácsi postája a „K. L.” jövő számában jelen meg.

fejez
jeihe
örzöt
most
mai,
míg
időve
sorak

ted
bácsi
dik m
muta
nem

köt
Mive
sza
le a
szint
alkal
tul is
nye
rova
kérd

olvas
várva

ket

„Kis
zendő

féle
sorok
való

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

Határhöz értünk ismét, az év végéhez és a „KIS LAP“ egy újabb kötetének befejezéséhez. Még csak kis idő van hátra és a „KIS LAP“ XXXI. kötetét oda sorozzuk elődjeihez, melyek immár egész kis könyvtárt képeznek sok családnál, hiszem, szeretettel megőrzött könyvtárt. A régiebb köteteket azok után, kiknek egykor szánva volt, elő-előszedik a mostani kis olvasók és bizonynyal érdeklődve lapoznak bennök, összehasonlítva a régit az ő mai, hetenként pontosan bekopogtató jó barátjokkal, s úgy találják, hogy a „KIS LAP“, míg egyrészt lényegében, irányában, céljában a régi maradt, addig egyttal haladt is az idővel és igyekszik évről évre jobban megoldani kitűzött feladatát, kielégíteni a körülötte sorakozó kis hívek nagy táborát.

Midőn átlépünk az új évrre és vele a „KIS LAP“ újabb, már **harminczkettedik** kötetébe, Forgó bácsi számára kevés a mondani való. Kis hívei tudják, hogy Forgó bácsi „KIS LAP“-ja ha változik, csak abban változhatik, hogy évről évre jobbat iparkodik nekik nyújtani. Tizenhat évi gazdag tapasztalás támogatja ebben, irányt pedig biztosat mutat a „KIS LAP“ eddigi sikere, melyhez hasonlót a magyar gyermek-irodalom még föl nem mutatott.

Csak röviden jelzem tehát, hogy az új évrrel meginduló új, **harminczkettedik kötet** számára érdekes, vonzó és tanulságos olvasmányokról nagy bőségben gondoskodtam. Mivel annyi kis olvasómnak tetszését megnyerte, tehát az új kötetben ismét lesz egy **hosszabb elbeszélés rajzokkal**, hogy ekkép szöveg és kép egymást kiegészítve kössék le a figyelmet. Minden szám közölni fog ezen fölül kisebb **beszélykéket, meséket**, szintén rajzok kíséretében, ismeretterjesztő **czikkeket**, koronként pedig eljátszásra alkalmas **kis szindarabokat**. A rajzok egy részéhez **költemények** fogják ezen-tul is adni a magyarázatot s ezek mellett minden számot apróbb közlemények, **rejtvények, találós kérdések** élénkítenek. Nyitva lesz folyvást a **jótekonyság** rovata is és mellette **Forgó bácsi postája** felel a kis hívek sokaságának különböző kérdéseire.

A régi kedvvel és törekvéssel indulva az új kötetnek, együtt fogom ott találni kis olvasóim egész táborát, mely, tudom, a régi hűséggel csoportosul a „KIS LAP“ körül. Ezt várva, szívből üdvözöl régi hívetek

Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ kiadó hivatala kéri a t. előfizetőket, sziveskedjenek megrendeléseket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknél legcélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

A mai számhoz képes kis füzet van mellékelve, mely a budapesti Eggenberger-féle könyvkereskedésben kapható ifjúsági iratok jegyzékét tartalmazza. Az ebben felsorolt művek mindegyike valóban ajánlható s leányok, fiuk bőven válogathatnak a nekik való érdekes és tanulságos képes könyvek közt.

Karácsonyi és ujévi ajándéknak

alkalmas a következő ifjusági iratok sorozata.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s minden könyvkereskedésben, Bécsben Szelinszki Györgynél (Stefansplatz 6.) kaphatók:

- Barthelemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban, a Krisztus előtti negyedik század közepén. Barthelemy után az érettebb magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetű képpel 1 frt 80 kr.
- Hoffmann Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A negyedik német kiadás után magyarítá egy gyermek-barát. Harmadik javított kiadás. *Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.
- Hoffmann Ferencz közkedvességű ifjusági irataiból a következők jelentek meg: 1. A tengeren tul. 2. Vidor Ferkó. 3. A milliomos. 4. Bűnhődés. 5. A becsület utja. 6. A milyen az ur, olyan a szolgálja. 7. A szokás hatalma. 8. Tiszteld atyádat és anyádat. 9. A becsületszó. 10. A helgolandi fiu. 11. A hű szív. 12. A jó tett is meghozza kamatjait. 13. A két hű barát. 14. A magas északon. 15. A megtért. 16. A munka jutalma. 17. A szenvedések iskolája. 18. A testvérek. 19. Anyai szeretet. 20. Az életbiztosítás. 21. Az igazság napfényre jó. 22. Az Inka kincse. 23. Egy fedél alatt. 24. Egy lap a Szentírásból. 25. Hűség és álnokság. 26. Ki mint vet, úgy arat. 27. Királyfi. 28. Loango. 29. Mylord Cat. 30. Próbák. 31. Szegény és gazdag. *Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének* 50 kr.
- Ifjusági emléklapok. Gyűjtötte *Füssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.
- Kingsley Károly. A hősök: Görög tündérmesék gyermekek számára. Angolból fordította Pulszky Ágost. Egy könyomatu czimképpel. Diszkötésben (vörös angol-vászonban, aranyszegéllyel) 2 frt 50 kr.
- Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. *Uj Robinson*, a magyar ifjuság számára. Fordítá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. 3-ik kiad. Kemény táblába kötve 2 frt.
- Martin M. A természet három országa. Különös tekintettel Magyarországra. A magyar ifjuság számára átdolgozta dr. Dulácska Géza. 32. táblán 262 színes ábrával s fametszetekkel. Színes kemény táblába kötve 4 frt.
- A „KIS LAP” különböző évfolyamainak számos szép képpel diszitett kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.
- Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben. 30 színezett képpel s egy körrajzzal 1 frt 70 kr.
- Remellay Gusztáv. Fény és Boru. Történeti elbeszélések. A mindkét nembeli érettebb ifjuság részére. Két könyomatu képpel. Színes kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.
- Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.
- Schmid Kristóf Ifjusági iratai díszes kemény kötésben: Klára. — Walther Florentin. — A rózsatő. 70 kr. — A sajtóhiba. — Thimóth és Philemon. — A drágakövek. — A csodaorvos. 70. kr. — Thalheim Etelka. — A karthausi kolostor. — A megrongált festmény. 70 kr. — A virágkedvelők. — Reinhold Tódor. — Valdomir. 70 kr. — A báránka. — A galambocsk. — Az elveszett gyermek. 70 kr. — Paulina. — A kalász-szedő leány. — A légy. 70 kr. — A jó Fridolin és a gonosz Ditrik. 70 kr. — Eustachius. — Márton, az öreg hegyi lakos. 70 kr. — Tanulságos beszélget. 70 kr. — A jó Örzse. — A komlóvirág. — A legjobb örökség. 70 kr.
- Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet veszélyei. A francia Akadémia által koszoruzott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.
- Taylor A. A gyermekek és a madarak. Tanulságosan mulattató olvasmány 8—13 éves gyermekek számára. 17 angol fametszvényvel 1 frt.
- Történeti A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókedvű bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.
- Virágcsokor, emlékül jó gyermekeknek és ifjaknak. Gyűjtötte *Füssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1886. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.